

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Pslamer ur Svenska Psalmboken.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Drick: i glaset sanningen
 Plär sig naken måla.
 Drick: i glaset kärleken
 Ser din himmel stråla.

Drick — men sällan och med mått,
 Mins hvad Syrach skrifvit:
 "Vin och vänskap smaka godt
 Då de gamla blifvit."
 Tänk! hvad fröjd på gamla dar
 Gubbens hjerta känner!
 Gammalt vin har gubben qvar
 Än för gamla vänner.

Psalmer ur Svenska Psalmboken.

N:o 128.

1. O min Jesu! dit du gått, Der vill jag ock blifva. Verlden har ej mycket godt, Att åt hjertat gifva. Mig hon äfven insöft har; Men, ur dvalan vaknad, Ack! hvad har jag, som blir qvar? Ånger blott och saknad.

2. Derför ser till dig min själ I förtrogna böner, Ser och längtar och likväl Hemlig häfvan röner. Ack! en helig blick från dig Hjertat genombårar: Trolöst jag förhållit mig, Måste fälla tårar.

3. Jag är svag och syndafull, Kan ej till dig lända, Om ej, för din kärleks skull, Du mig hjälp vill sända. Jesu! mig din anda gif, Som min svaghet stöder Och till trones rätta lif Mig ånyo föder.

4. Jag mitt kött korsfästa vill Med dess onda lusta: Jesu! värdes mig dertill Med din kraft utrusta. Dig jag vill, i fröjd och nöd, Älska, kärleksfulle! Du, som lidit bitter död, Att jag lefva skulle!

5. Att jag lefva skulle dig, Synden dö allena, Med ditt eget blod du mig Velat två och rena, Att i himlen jag min lott Skulle se förvarad, Har du ock ur grafven gått, Härlig och förklarad.

6. Lif och oförgänglighet Har du fört i luset, Att jag till din salighet, Blicka må ur gruset. O! så vill jag städse dit Upp från jorden blicka Och med allvar och med flit Mig för himlen skicka.

7. Hjelp, att verlden mig ej mer I sin villa förer Att jag synden öfverger, Och blott dig tillhörer; Troget håller ditt förbund, Minnes hvad du lärde, Tills jag, i en salig stund, Får gå mina färde.

8. Dig jag efterfölja må, Korset gerna taga, Viss, att hvad du lägger på, Hjelper du ock draga. Och ju större kors jag bär, Desto förr jag renas, Desto förr ock färdig är Att med dig förenas.

N:o 141.

1. Dig ljusens Fader! vare pris; Jag fick till rikedom Det ord, som gör den fromme vis Och gör den vise from.

2. Hur ljuft, hur hjertligt talar du I detta dyra ord, Till mig, som går ett barn ännu, O! fader, på din jord!

3. Väl har naturens rika prakt Med tusen stämmors ljud Till min försagda tanke sagt: Att du är stor, o Gud!

4. Din väldighet, ditt majestät, Ditt underfulla råd, Jag såg i solens höga fjät Och gräsets minsta tråd.

5. Dock låg för mig din mening skymd, Ditt hjerta jag ej fann Och i en mörk oändlig rymd Jag som ett stoft försvann.

6. Men gryning blef kring Sinai, På Tabor uppgick dag: Och själen såg, från töcknar fri, Din lag, ditt välbehag.

7. Förklaradt för mitt samvete Stod helighetens bud; Till hjertat flöt hugsvalelse Med nådens milda ljud.

8. Och tidens qual fick sammanhang Med evighetens tröst, Och himlarösters återklang Blef hörd i jordiskt bröst.

9. O menniska! det är dig sagdt, Hvad Gud af dig begär.
Hvad han uppå ditt hjerta lagt, Din egen sällhet är.

10. I enfald och i ödmjukhet Håll dig till Herrans ord, Och
låt, när du hans vilja vet, Hans vilja blifva gjord.

11. Du genom Christum allt förmår, Som sjelf dig mäktig
gör, När dig hans anda leda får Och dig hans kärlek rör.

12. Sann tro på Gud och på hans ord, Och kraft att göra
gott, Och frid i himmel och på jord, Är Christnas kall och lott.

13. Till denna lott, till detta kall, Mig nåd, o Jesu gif!
Då vet jag hvad jag göra skall, Att få ett evigt lif.

14. I dig är Fadrens välbehag, I dig vår salighet, O Jesu
Christ, i går, i dag Och i all evighet.

N:o 145.

1. Om, Jesu! på min vandringsstig Ditt dyra ord ej leder
mig, Min själ af natt omgifves, Och mitt begär Likt böljan är,
Som utaf vädret drifves.

2. Men af ditt Evangelium, Går ljuset upp i mörkrets rum.
Vid denna morgonstjerna. Ditt råd jag ser, Din nåd tillber
Och gör din vilja gerna.

3. Det löfte jag ej glömma vill, Att himmelriket dem hör
till, Som hafva barnasinne, I enkel tro Och menlös ro, Jag lif-
vets vishet finne.

4. Då skall, i känslan af min brist, Det ord jag vörda,
som är visst Och kan all sanning lära. Din kärleksröst Skall bli
min tröst, Ditt kors min fröjd och ära.

5. Då skall jag from och älskande, Uti min Gud en Fader
se, En broder i min like, Och heta din Och komma in Uti
ditt himmelrike.

6. Och salig, när jag detta vet, I lydriad och enfaldighet
Jag vill till målet skrida Och högre ljus I Fadrens hus, Med
barnsligt hopp förbida.

N:o 172.

1. Tiden flyr; när vill du börja, O min själ! För ditt väl Att med allvar sörja? Gud dig ropat och han ropar Dig ännu. Hvad gör du? Skuld på skuld du hopar.

2. Stadna och din frid besinna. Gud är sann; Än du kan Nåd och tillgift vinna. Här är döden, här är lifvet. Märk här-till! Det du vill, Skall dig varda gifvet.

3. Men förspill ej nådetiden! Ack, så dyr! Se, hon flyr Och är snart förliden. Dröj ej, tills de onda dagar Hinna opp, Årens lopp Kraft och mod försvagar.

4. Medan du ännu kan synda, Öfvergif Syndens lif, Ur förderfvet skynda. Bryt dess vilja, slit din fjettra, Medan du Har ännu Tid att dig förbättra.

5. Lär att på din brist ej skylla. Haf blott nit! Gör blott flit! Gud skall bristen fylla. Lär att bedja, vaka, kämpa! Gud skall då Med dig stå, Syndens välde dämpa.

6. Sök i tron med ångrens smärta, Jesu nåd! Följ hans råd Med ett ödmjukt hjerta. Då skall dig hans Anda stärka I ditt kall; Si, han skall Håg och gerning verka.

7. O min Jesu! jag vill hasta Att, med bot, För din fot Mig i stoftet kasta, Viss att du min synd förlåter. Dig jag vill Höra till, Jesu! tag mig åter.

8. Jesu! värdes sjelf mig föra På den stig, Der du mig Lofvat saliggöra. Aldrig från min själ sig skilje Stadig tro, Stilla ro, From och lydig vilje!

N:o 212.

1. Har jag nåd hos Gud i höjden, Har jag i mitt samvet trid, O hur lätt jag umbär fröjden Af en yr och fåfång tid! Ingen önskan står mig åter, Ingen sorg mitt lugn förstör; Ty af Jesu mun jag hör: "Dina synder jag förlåter; Mig, min vän! ditt hjerta gif, Och du har ett evigt lif."

2. Dig, min Gud, jag hjertat gifver Nu från syndens börda fritt; Ditt i lif och död det blifver, Och i evigheten ditt.

Nöjen! lycka! usla brunnar! I hugsvalen ej min själ. Jesus mig ett högre väl, Mig en bättre tröst förunnar. Han min själ rättfärdiggör Och till lifsens källa för.

3. Nu det mig bekymrar föga, Hur mig verlden döma vill; Vittnet har jag i det höga, Vittnet, som jag vädjar till. Menskor mina brister minnas; Gud min tro och bättring ser. Med hans hjälp skall jag alltmer Vakande och trogen finnas, Hugnas i all nöd och strid Af hans Andas fröjd och frid.

4. Jesu! jag af din förening Har i allt mitt lefnadslopp, Själens ljus och hjertats rening, Samvetsro och saligt hopp. Dolda skiften mot mig ila; Men den frid, i dig jag fann, Ingen vaxling lida kan, Denna själens sabbatshvila Helga skall min vandringsstig Och till himlen följa mig.

Ur: Martyrerne, af Stagnelius.

Flavius.

Lär ock mig att bedja!

Perpetua.

Jag kan det ej. Det Ord, som skapte hjertat,

Kan ensamt lära hjertat bödens ord.

Så ögat ej af egen kraft kan se,

Om dagen ej dess späda dag bestrålar.

Ett underverk nödvändigt är, om stoftet

Skall tala med sin Gud, och Anden blott,

Den rena dufva, som med silfvervingar

Mildt sväfvat öfver tidens mulna flod,

Lär våra bröst den helga suckens genljud.

Kom hit emellertid! Jag vill dig visa,

Hur du till bödens nåd skall dig bereda.

När till ditt upphof med din känslas offer

Du ämnar framgå; tankarna då ropa